

[Ministeren for nordisk samarbejde og Østersøspørgsmål]

Det nordiske regeringssamarbejde er under omstrukturering og tilpasses de ændrede samarbejdsrelationer i Europa. Gennem det sidste års arbejde med nyorientering i det nordiske samarbejde udstikker de nordiske landes statsministre nu hovedlinierne for samarbejdet og medvirker til et nært nordisk samarbejde om spørgsmål, som står på den europæiske dagsorden.

De nordiske statsministre lægger stor vægt på samarbejdet med Nordisk Råd og på, at ministre og nordiske parlamentarikere kan mødes. Gennem arbejdet med nyorientering har det været en bevidst holdning at bevare det unikke træk i det nordiske samarbejde, at Nordisk Råds sessioner først og fremmest er et politisk debatforum for parlamentarikere og regeringsmedlemmer.

De ændringer i Helsingforsaftalen, som forelægges Nordisk Råds 42. sektion i Oslo, sigter mod, at den eksisterende praksis fortsætter. Og jeg har forstået det sådan, at ændringen er ment som et teknisk forslag, eller man ville måske sige: en formalitet. Men samtidig lægges der op til at tydeliggøre, at Nordisk Råd er det parlamentariske organ og Nordisk Ministerråd er regeringernes samarbejdsorgan.

Jeg vil gerne her understrege, at regeringen er meget lydhør over for de nordiske parlamentarikers synspunkter. Og jeg vil gerne sige meget klart, at hvis danske parlamentarikere ikke ønsker denne nyorientering med en ændring af Helsingforsaftalen, er det naturligvis en holdning, som vi vil medbringe til de videre drøftelser i Oslo. Derfor vil jeg lægge overordentlig vægt på de synspunkter, som de danske parlamentarikere nu vil fremføre, og jeg vil naturligvis bringe den holdning videre til statsministeren, som fører drøftelserne i Oslo i den kommende uge.

De nordiske regeringer har i denne forbindelse taget til efterretning, at Nordisk Råd ønsker at fastholde sit sekretariat i Stockholm, og at der er manglende politisk vilje til at samlokalisere de to nordiske sekretariater i København.

Statsministrene har lagt vægt på, at Nordisk Råd får større budgetindflydelse og dermed også mere ansvar. Det forslag til ændring i Helsingforsaftalen, som forelægges sessionen, følger statsministrenes ønske op. Nordisk Råd kan foreslå et alternativt budget eller ompriori-

teringer inden for rammen, men det vil fortsat være de nordiske samarbejdsministre, som fastsætter totalrammen for budgettet. Men ændringsforslaget forpligter samarbejdsministrene til at følge rådets forslag, medmindre væsentlige grunde forhindrer dette. Grunden er, at Nordisk Råd ikke er et overnationalt parlament.

Regeringen håber, at den budgetindflydelse, som Nordisk Råd får, vil skabe en mere livlig debat og dialog mellem Nordisk Råd og Nordisk Ministerråd om prioriteringer i det nordiske samarbejde. En tilslutning til forslaget i Nordisk Råd vil betyde, at den nye dialog kan indledes allerede for 1994-budgettet.

De nordiske regeringer koncentrerer de fællesnordiske ressourcer til færre områder, bl.a. for at få bedre og mere synlige resultater. Der nedlægges ingen ministerråd. Nogle vil have fællesnordiske ressourcer at arbejde med, og andre må arbejde på basis af nationale ressourcer. Fagministre deltager i debatterne i Nordisk Råd og kan pålægges ansvar for spørgsmål og rekommandationer inden for deres respektive ressortområder.

Det, der er lagt op til, er, at de fællesnordiske ressourcer koncentrerer til 12 samarbejdsområder. Men også her vil jeg understrege, at jeg naturligvis er meget lydhør over for kommentarer til de 12 samarbejdsområder, der her lægges frem. Det er: Kultur, forskning og uddannelse, miljø, social- og sundhedsområdet, forbrugerspørgsmål, spørgsmål vedrørende arbejdsmarked og arbejdsmiljø, regionale spørgsmål, spørgsmål vedrørende energi og industri, landbrugs- og fiskerspørgsmål, spørgsmål vedrørende ligestilling og endelig lovgivning.

Bredden i det politiske engagement udvides betydeligt. Udenrigspolitikken er efter Århus-sessionen på dagsordenen for Nordisk Råds sessioner. Regeringerne lægger op til, at Nordisk Råds sessioner bliver et politisk debatforum for både parlamentarikere og regeringsrepræsentanter, hvor regeringerne vil kunne få vigtige signaler fra Nordisk Råd. Skal dette lykkes, er det vigtigt, at Nordisk Råd øger sin nationale indsats, og at de enkelte parlamentarikere sikrer sig national rygdækning for de fremsatte forslag, så de også hurtigt kan gennemføres, hvis Nordisk Råd anbefaler forslagene.